

การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ¹

Perception and Attitude toward Plagiarism among Graduate Students of Srinakharinwirot University

นนทนันท์ แยมวงษ์²

Nonthanun Yamwong

แววตา เตชาทวีวรรณ³

Wawta Techataweewan

เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง⁴

Therdsak Maitaouthong

¹ บทความจากปริญญาานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² นิสิตปริญญาโท ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
E-mail: potae355@gmail.com

³ ประ.ด. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ E-mail: walta@swu.ac.th

⁴ ประ.ด. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ E-mail: therdsakm@swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 432 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นโควตา (Quota stratified random sampling) ตามระดับการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-test ค่าสถิติ F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้ 1) ด้านการรับรู้ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก และนิสิตที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุแตกต่างกัน โดยรวมมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน 2) ด้านเจตคติ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง และนิสิตที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุแตกต่างกัน โดยรวมมีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน และ 3) ด้านความสัมพันธ์ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม

Abstract

The purposes of this research were to study, compare and find out the relationship of perception and attitude toward plagiarism among graduate students of Srinakharinwirot University, with the variables as types of gender, class level, group of subject branch and age. The sample group of this research was 432 graduate students used quota stratified random sampling by their educational level and subject group. The research was conducted through a questionnaire. Statistics used in data analysis are percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and Pearson's correlation coefficient. The results of the research were summarized 1) The perceptual aspect found that the graduate students' perception toward plagiarism was at a high level. The comparison of graduate students' perception toward plagiarism by variables such as gender, educational level, subject group and age, revealed that there was no difference. 2) The attitude aspect found that the graduate student's attitude toward plagiarism was at high level. The comparison of graduate student's attitude toward plagiarism by variables such as gender, educational level, subject group and age revealed that there was no difference. 3) The relationship between graduate student's perception toward plagiarism and graduate student's attitude toward plagiarism were found in no relationship.

คำสำคัญ: การลอกเลียนวรรณกรรม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Keyword: Plagiarism, Graduate students, Srinakharinwirot University

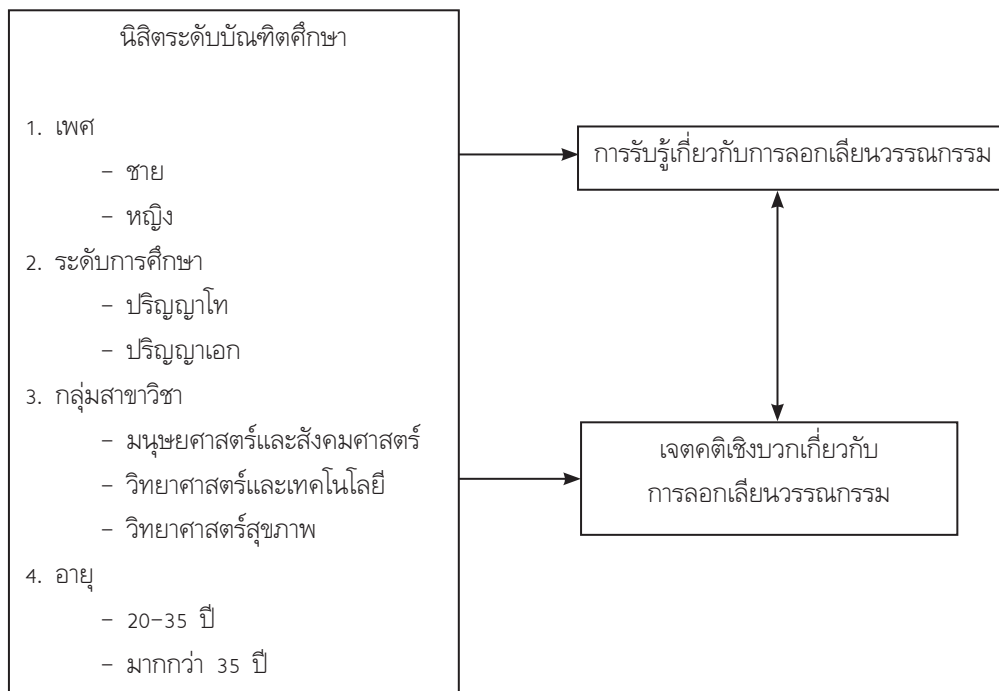
บทนำ

การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาต่าง ๆ โดยผ่านกระบวนการวิจัยเพื่อให้สามารถแสวงหาและสร้างความรู้ใหม่ได้อย่างมีอิสระและจรรยาบรรณทางวิชาการ สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับศาสตร์ที่ตนเชี่ยวชาญหรือศาสตร์อื่นได้อย่างมีคุณธรรมตามจรรยาบรรณทางวิชาการและวิชาชีพ หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่กำหนดให้ผู้เรียนทำวิจัยและนำเสนอในรูปแบบของปริญญาานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ในการทำวิจัยอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งประสบปัญหาการลอกเลียนวรรณกรรม (Plagiarism) ในการผลิตผลงานวิชาการของนักศึกษาทั้งปริญญาานิพนธ์และสารนิพนธ์ ซึ่งเกิดจากการนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพ แผนภูมิต่าง ๆ และการแปลจากผลงานผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตนเองโดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูล โดยส่วนใหญ่เป็นการลอกเลียนทั้งหมด (Word-by-word plagiarism) และลอกเลียนบางส่วน (Paraphrasing) ที่ทำให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นความคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด (สุวิมล ว่องวาณิช; และวิไลวรรณ ศรีสงคราม. 2553: ไม่ปรากฏเลขหน้า) นอกจากนี้ราชบัณฑิตยสถาน (2556: ออนไลน์) บัญญัติคำนี้ว่า “โจรกรรมทางวรรณกรรม” เป็นการบ่งบอกว่า การลอกเลียนผลงานของผู้อื่นนั้นถือเป็นการขโมยหรือโจรกรรมทรัพย์สินทางปัญญาหรือเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ แสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นขาดคุณธรรมจริยธรรมในการใช้สารสนเทศ การลอกเลียนวรรณกรรมจึงเป็นปัญหาสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาที่สะท้อนถึงความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษา โดยนับว่าเป็นจริยธรรมทางวิชาการตามมาตรฐานความถูกต้องของพฤติกรรมในการแสวงหาความรู้และการสร้างผลงานทางวิชาการที่ผู้อยู่ในวงการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนพึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้การลอกเลียนวรรณกรรมทำให้ผลงานวิชาการนั้นขาดความน่าเชื่อถือ ผิดจริยธรรมทางวิชาการ และอาจเข้าข่ายการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วย (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2542: 70; ประภาส พาวินันท์. 2553ก: 126)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งที่มีนโยบายการจัดการเรียนการสอนสอดคล้องกับปรัชญาของมหาวิทยาลัย คือ “การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม” ที่มุ่งพัฒนานิสิตให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมจริยธรรม (อัตลักษณ์นิสิต มศว. 2550: 8) ซึ่งการไม่ลอกเลียนวรรณกรรมจัดว่าเป็นคุณธรรมจริยธรรมในการใช้สารสนเทศตามแนวทางปฏิบัติของมหาวิทยาลัย จากปัญหาการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งเป็นประเด็นปัญหาทางจริยธรรมที่อยู่ในกระแสสังคมปัจจุบัน งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศไทยที่สำรวจพบ ได้แก่ งานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) พัชรี เขตต์จะโป๊ะ (2552) สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) ญัฐพร ศรีสติ (2548) และสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) ซึ่งพบว่านักศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับน้อย กล่าวคือมีการนำผลงานผู้อื่นมาใช้โดยไม่ระบุแหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งมีสาเหตุจากการขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม โดยเฉพาะงานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านิสิตมีความเข้าใจในจริยธรรมและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศในระดับต่ำ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งทดสอบ ตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ทั้งนี้ผลการศึกษานี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา และส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมและมีความซื่อสัตย์ทางวิชาการตามอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ
3. เพื่อศึกษาเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
2. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
3. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

4. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
5. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
6. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
7. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
8. นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีอายุต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน
9. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความสัมพันธ์เชิงบวก

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2556 จำนวน 3,288 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสุ่มจากประชากรในข้างต้น ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 432 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นโควตา (Quota stratified random sampling) ตามระดับการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชา ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ไม่น้อยกว่าจำนวนขั้นต่ำ 357 คน จากการคำนวณตามสูตรกรณีทราบจำนวนประชากรของยามานะ (Yamane, 1967: 886-887)
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ตอน ดังนี้
  - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ตอนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
  - ตอนที่ 3 เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
 แบบสอบถามดังกล่าวผ่านการตรวจคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) และเลือกข้อคำถามที่มีคะแนน IOC ระหว่าง 0.60-1.00 มี จำนวนทั้งสิ้น 63 ข้อ โดยแบ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม จำนวน 30 ข้อ และข้อคำถามเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม จำนวน 33 ข้อ นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 40 คน ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 10 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถามพบว่า แบบสอบถามตอนที่ 2 มีค่าความยากง่าย 0.68-0.80 ค่าอำนาจจำแนก 0.20-0.40 และค่าความเชื่อมั่น 0.78 และแบบสอบถามตอนที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่น 0.71 ซึ่งนับว่าแบบสอบถามดังกล่าวมีคุณภาพ และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 436 ฉบับ และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ ได้จำนวน 432 ฉบับ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปเพื่อจัดกระทำข้อมูล ดังนี้

- 5.1 ใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 5.2 ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
- 5.3 ใช้ค่าสถิติ t-test แบบ Independent วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา และอายุ
- 5.4 ใช้ค่าสถิติ F-test วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยจำแนกตามตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ LSD (Least Significant Difference)
- 5.5 ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศหญิง กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และมีอายุระหว่าง 20-35 ปี
2. การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านอนุญาตและบรรณานุกรมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมีการรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง
3. การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจำแนกตามตัวแปร พบว่า ตัวแปรระดับการศึกษา นิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้ในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตระดับปริญญาโทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรกลุ่มสาขาวิชา พบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการรับรู้ในการอ้างอิงและบรรณานุกรมมากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้ในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 และข้อ 4 แต่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 และข้อ 3
4. เจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีค่าเฉลี่ยคะแนนในระดับมาก ตั้งแต่ 4.20 ขึ้นไป ใน 3 ลำดับแรก ได้แก่
  - “บุคคลควรรู้สึกอายใจ เมื่อกระทำการลอกเลียนวรรณกรรมแม้ไม่มีใครจับได้ก็ตาม” (เจตคติเชิงบวก)
  - “การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเรื่องที่ไม่ผิดเพราะเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ได้กระทบกับผู้อื่น” (เจตคติเชิงลบ)
  - “การซื้อรายงานจากเว็บไซต์ หรือจ้างบุคคลอื่นทำ ไม่ใช่เรื่องผิด” (เจตคติเชิงลบ)

5. การเปรียบเทียบเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุ พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 5-8

6. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 9

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นปัญหาจริยธรรมทางวิชาการที่เป็นที่สนใจในสังคมปัจจุบัน ดังเห็นได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และการจัดบรรยายเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ รวมทั้งบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งได้จัดกิจกรรมทางวิชาการในเรื่อง “การลอกเลียนวรรณกรรม” เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2556 นอกจากนี้ยังมีประกาศข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554 ที่ระบุว่า “ข้อ 32.2 นิสิตที่ทำการลอกเลียนปรากฏในปริญญาณิพนธ์หรือสารนิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัยจะเสนอให้มีการเพิกถอนปริญญาได้ แม้จะตรวจพบในภายหลัง” (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. 2554: ออนไลน์) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจำเป็นต้องตระหนักรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบกับตนเอง และได้สั่งสมเรื่องราวเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม จนเกิดเป็นความรู้และประสบการณ์ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวทำให้เกิดการรับรู้ของบุคคล (เดมคักดี คทวนิช. 2550: 127) ผลการวิจัยนี้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี เขตต์จ๊ะไ้ยะ (2552) และศรียา ดวงบรรเทา (2554) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของอลัม (Alam. 2004) บาร์ชซัน-อาร์บิบ และยารี (Baruchson-Arbib; & Yaari. 2004) มาร์แชล และการ์รี่ (Marshall; & Garry. 2005) รัมเซนและคณะ (Ramzan; et al. 2012) หยาง (Yang: 2012) ญ์ฐพร ศรีสติ (2548) กรกฎ เจริญสุข (Korrakot Charoensook. 2006) สมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับปานกลางและระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวมีการศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยที่มีบริบทแตกต่างกัน ยกเว้นงานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั้งประเทศ และเป็นการศึกษาต่างช่วงเวลา กัน รวมทั้งข้อคำถามเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสมฤดี หัตถาพงษ์ (2547) ศึกษาทักษะการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และพบว่า นิสิตมีทักษะด้านจริยธรรมในการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ การอธิบายประเด็นทางด้านลิขสิทธิ์ การใช้งานโดยธรรม และการลอกเลียนผลงานของผู้อื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่วงเวลาในการศึกษาวิจัยและกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยรายด้าน พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านอัญประกาศ และด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมอยู่ในระดับมาก และมีการรับรู้ในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้จัดทำคู่มือในการจัดทำปริญญาณิพนธ์และสารนิพนธ์ แจกให้กับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนตั้งแต่วันแรกที่เข้ารับการศึกษาในมหาวิทยาลัย นิสิตสามารถใช้คู่มือดังกล่าวในการเขียนอัญประกาศ การอ้างอิงและบรรณานุกรม จึงทำให้นิสิตมีการรับรู้ในประเด็นดังกล่าวค่อนข้างมาก แต่ในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งหมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบ

ข้อบังคับ การลอกเลียนวรรณกรรมของตนเอง และรวมถึงการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรมนั้น มีขอบเขตเหนือหากกว้างกว่าด้านัญญาประภาษ และด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมซึ่งไม่มีปรากฏในคู่มือ จึงทำให้นิสิตรับรู้เรื่องเหล่านี้ในระดับปานกลาง

2. ผลการวิจัยพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เป็นเพราะการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ถือเป็นการศึกษาในระดับสูงที่ไม่ได้มุ่งหวังเพียงการฝึกทักษะ แสวงหาความรู้ทั่วไป หรือเพื่อการประกอบอาชีพ หากเป็นการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ในเชิงลึกเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่หรือต่อยอดทางความรู้ให้เกิดขึ้น บัณฑิตวิทยาลัยจึงกำหนดให้นิสิตทำปริญญาานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ รวมทั้งให้นำเสนอทั้งในรูปแบบของบทความวารสาร หรือการนำเสนอในที่ประชุมวิชาการ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. 2552: 1) ซึ่งผลงานดังกล่าวเผยแพร่ทั้งในรูปแบบของสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์ที่ทุกคนทั่วโลกสามารถสืบค้นและเข้าถึงได้ ประกอบกับการตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งโดยบุคคลและคอมพิวเตอร์ ล้วนทำให้การตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรมสามารถกระทำได้ง่าย (กัญญา บุญเกียรติ. 2554: 76) นิสิตจึงตระหนักว่าต้องระมัดระวังเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดดังกล่าว ทำให้ทุกคนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมเพื่อมิให้มีผลกระทบต่อการศึกษาของตนเอง นอกจากนี้สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีส่วนร่วมในการสนับสนุนให้ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม โดยมีบรรณารักษ์เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนในบางรายวิชาของระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและการสืบค้นสารสนเทศ รวมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมด้วย และสำนักหอสมุดกลางยังให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้ซอฟต์แวร์เอ็นดีโน้ต (EndNote) สำหรับจัดการรายการบรรณานุกรมและการอ้างอิงสำหรับโครงการ งานวิจัย ปริญญาานิพนธ์และสารนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สำนักหอสมุดกลาง. 2557: ออนไลน์) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาและอายุต่างได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างต่อเนื่อง จึงไม่มีความแตกต่างด้าน การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของฟาอิซาห์ (Faiezah. 2009) สมฤดี หัตถภาพษ์ (2547) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่านักศึกษาเพศชายมีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่า นิสิตเพศหญิง รวมทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของอลัม Alam (2004) บาร์ชชัน-อาร์บิบ และยารี (Baruchson-Arbib: & Yaari. 2004) และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) ที่พบว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่ามีการลอกเลียนวรรณกรรมน้อยกว่า นักศึกษาที่มีอายุมากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวเป็นการวัดพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมซึ่งต่างกับงานวิจัยนี้ ที่วัดการรับรู้ที่หมายถึงการมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม แต่ไม่ได้มีการศึกษาในเชิงพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยรายด้าน พบว่า นิสิตระดับปริญญาเอกมีการรับรู้ในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตระดับปริญญาโท ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตระดับปริญญาเอกผ่านการเรียนในระดับปริญญาโทมาแล้ว และเคยมีประสบการณ์การตีพิมพ์และเผยแพร่บทความของตนเอง รวมทั้งข้อบังคับที่ให้ตีพิมพ์หรือเผยแพร่บทความวิจัยในระดับนานาชาติ จึงทำให้มีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตระดับปริญญาโท ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) และงานวิจัยของหยาง (Yang. 2012) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาเอกมีการตระหนักรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาโทเช่นกัน

นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรับรู้ในด้านการอ้างอิงและบรรณานุกรมมากกว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ทั้งนี้เนื่องจากรูปแบบการอ้างอิงและบรรณานุกรมของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใช้ตามรูปแบบของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychology Association: APA) ซึ่งเป็นที่นิยมใช้ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ส่วนกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์นิยม

ใช้รูปแบบฮาร์วาร์ด (Harvard style) (ประภาส พาวินันท์. 2553ช: 240; อัญชลี กล้าเพชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. 2553: 149; iParadigms Company. 2002: Online) จึงทำให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่เรียนในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์คุ้นเคยกับรูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว จึงมีการรับรู้เกี่ยวกับการอ้างอิงและบรรณานุกรมสูงกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) และงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในด้านการอ้างอิงแตกต่างกัน

นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการรับรู้ในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมมากกว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพทำวิจัยทางคลินิกหรือทำวิจัยในคนที่เกี่ยวกับร่างกาย สุขภาพ และความเป็นอยู่ของคน ในการทำวิจัยจำเป็นต้องใช้ทฤษฎีและผลงานของผู้อื่นมาต่อยอดหรือทดสอบใหม่ จึงมีงานวิจัยจำนวนมากและเกิดความซ้ำซ้อนของงานมากเช่นกัน ความเข้มงวดด้านจริยธรรมทางวิชาการโดยเฉพาะการลอกเลียนวรรณกรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะหากมีความผิดและเกิดการฟ้องร้องทางกฎหมายอาจทำให้ไม่สำเร็จการศึกษา สูญเสียทรัพย์สินและตำแหน่งหน้าที่การงานได้ ดังนั้นผู้ที่เรียนในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพต้องตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างจริงจัง ควบคู่กับการปลูกฝังทางจริยธรรมในการทำวิจัย ทำให้นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาสุขภาพมีการรับรู้สูงกว่าสาขาอื่น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลวรรณ ศรีสงคราม (2554) และงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมแตกต่างกัน

3. ผลการวิจัยพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้สืบเนื่องจากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตมีการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในระดับมาก โดยรับรู้ทั้งจากเอกสาร การเข้าร่วมการบรรยายทางวิชาการ การฝึกอบรม และการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่งบัณฑิตวิทยาลัย และสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจัดให้เหล่านี้เป็นการสร้างการเรียนรู้และประสบการณ์แก่นิสิตภายในมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับจิตวิทยาการศึกษาที่กล่าวว่า การเรียนรู้และประสบการณ์เป็นสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดเจตคติที่โน้มเอียงไปในทางที่ไม่ยอมรับหรือไม่ยอมรับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (บริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546: 249-250; สุรางค์ โค้วตระกูล. 2554: 397) นอกจากนี้ บลูม (Bloom. 1967: 272) ผู้พัฒนาทฤษฎีการเรียนรู้ได้อธิบายว่า บุคคลสามารถประเมินสิ่งใดได้จากกระบวนการเรียนรู้ตามขั้นตอนตั้งแต่การมีความรู้ การเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ซึ่งการเรียนรู้และประสบการณ์ที่นิสิตได้รับอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดการเรียนรู้จนถึงขั้นการประเมิน และกลายเป็นเจตคติที่ทำให้บุคคลตัดสินใจและตระหนักว่าการลอกเลียนวรรณกรรมเป็นสิ่งถูกหรือสิ่งผิด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี เขตต์จ๊ะโป๊ะ (2552) ที่พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีเจตคติไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมลอกเลียนวรรณกรรม

4. ผลการวิจัยพบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มสาขาวิชา และอายุต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทุกคนได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมจากมหาวิทยาลัยอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซนและฟิชไบน์ (Ajzen; & Fishbein. 1980: 5-7) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดเจตคติ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม ในด้านปัจจัยส่วนบุคคลนั้น บุคคลมีความเชื่อว่ากระทำพฤติกรรมนั้นจะนำไปสู่ผลที่เป็นบวก เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะกระทำพฤติกรรมในทางตรงข้ามหากบุคคลมีความเชื่อในทางลบต่อพฤติกรรมนั้น โดยเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้นและจะไม่กระทำพฤติกรรมดังกล่าว ทั้งนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีความเข้มงวดในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม เช่น การให้ระบุเลขหน้าของเอกสารที่นำมาอ้างอิงทำให้นิสิตต้องสืบค้นข้อมูลจากต้นฉบับเพื่อให้เลขหน้าที่ถูกต้องนั้น เป็นต้น รวมทั้งการมีบทลงโทษที่รุนแรง แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะสำเร็จการศึกษาไป

แล้ว แต่ถ้าพบความผิดดังกล่าวก็จะเพิกถอนปริญญาบัตร เหล่านี้ย่อมทำให้บัณฑิตที่เสียชื่อเสียงที่จะกระทำความผิดดังกล่าว ส่วนปัจจัยทางสังคม ซึ่งเกิดจากสภาพแวดล้อมสังคมของบุคคลนั้นมีความเชื่อหรือความนึกคิดอย่างไร ย่อมทำให้บุคคลคล้อยตามหรือมีเจตคติต่อสิ่งนั้นตามสังคมด้วย ซึ่งในสังคมไทยมีการเผยแพร่ข่าวบุคคลที่มีพฤติกรรมการลอกเลียนวรรณกรรมในทางไม่ยอมรับ และข่าวผู้นำในต่างประเทศที่มีพฤติกรรมการ ลอกเลียนวรรณกรรม เมื่อถูกจับได้ต้องรับผิดชอบด้วยการลาออกจากตำแหน่ง ล้วนเป็นตัวอย่างทางสังคมให้เห็นเป็นรูปธรรมอย่างเด่นชัด จึงทำให้บัณฑิตที่มีความแตกต่างด้านตัวแปรต่าง ๆ มีเจตคติที่ไม่เห็นด้วยกับการลอกเลียนวรรณกรรม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีทัศนคติต่อการลอกเลียนวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของฟาอิซาห์ (Fariezah, 2009) ที่พบว่า นิสิตเพศชายมีเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านิสิตเพศหญิง งานวิจัยของสมบัติ ท้ายเรือคำ (2550) ที่พบว่า นิสิตระดับปริญญาเอกมีเจตคติเชิงจริยธรรมสูงกว่านิสิตระดับปริญญาโท และงานวิจัยของอลัม (Alam, 2004) ที่พบว่า นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีอายุ 31-54 ปี มีเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมสูงกว่านิสิตที่มีอายุน้อยกว่า

5. ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม ทั้งนี้เนื่องจากข้อคำถามที่เป็นสถานการณ์และให้เลือกตอบแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ และสถานการณ์ที่นำมาใช้เป็นข้อคำถามส่วนใหญ่จัดว่าเป็นการเรียนรู้ขั้นสูงตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1967: 272) ได้แก่ ขั้นการประยุกต์และขั้นการประเมิน มากกว่าข้อคำถามในขั้นความรู้และขั้นความเข้าใจ จึงอาจมีความยากในการตอบ ซึ่งจากผลการวิเคราะห์คะแนนเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า ข้อคำถาม จำนวนทั้งสิ้น 33 ข้อ ข้อที่มีผู้ตอบให้คะแนนในระดับสูง มีจำนวน 22 ข้อ และข้อที่ให้คะแนนในระดับปานกลาง มีจำนวน 11 ข้อ หรือน้อยกว่าประมาณกึ่งหนึ่งของผู้ที่ให้คะแนนระดับสูง ในทางกลับกันการวิเคราะห์คะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรม พบว่า ผู้ตอบถูก (ร้อยละ 68.79) มีจำนวนมากกว่าหรือเกินกึ่งหนึ่งของผู้ที่ตอบผิด (ร้อยละ 31.21) จึงอาจทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ของการรับรู้กับเจตคติดังกล่าว ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพร ศรีสติ (2548) ที่พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญามีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรม ซึ่งอาจเนื่องมาจากการเป็นนักศึกษาการรับรู้เฉพาะด้านกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ไม่ครอบคลุมบริบทที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งหมด และเป็นการศึกษาเฉพาะการลอกเลียนสื่ออินเทอร์เน็ตเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยควรกำหนดนโยบายที่เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมอย่างชัดเจนโดยให้มีการจัดกิจกรรม และให้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมในหลักสูตรการเรียนการสอนทุก ๆ รายวิชา เพื่อพัฒนานิสิตระดับบัณฑิตศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรม

2. ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ควรมีการบูรณาการการลอกเลียนวรรณกรรมกับการเรียนการสอน และให้ความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมในการใช้สารสนเทศแก่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในรูปแบบต่างๆ เช่น การกวดขันเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมในการทำรายงาน/โครงการ การยกตัวอย่างการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม การอ้างอิงที่เป็นรูปแบบมาตรฐานต่างๆ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะต่อบรรณารักษ์

บรรณารักษ์ควรมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์ห้องสมุด การบริการตอบคำถามและช่วยค้นคว้า การแนะนำการเรียบเรียงบทนิพนธ์ เป็นต้น และควรจัดการบรรยาย

หรือการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการลอกเลียนวรรณกรรมทั้งแก่นิสิตและคณาจารย์ เช่น การเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรม การใช้ซอฟต์แวร์จัดการการอ้างอิงเอ็นดีโน้ต (EndNote) หรือ โซเทรโอ (Zetero) การใช้ซอฟต์แวร์ตรวจจับการลอกเลียนวรรณกรรม เป็นต้น

4. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ศึกษาการรับรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลอกเลียนวรรณกรรมกับผู้เรียนในกลุ่มต่าง ๆ เช่น นักเรียนหรือนักศึกษาสังกัดสถานศึกษาของรัฐหรือเอกชน นักเรียนหรือนักศึกษาลี้กักดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ นักเรียนหรือนักศึกษาลี้กักดมหาวิทยาลัยวิจัย เป็นต้น โดยใช้วิธีการวิจัยอื่นนอกเหนือจากวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และวิธีวิจัยเชิงทดลอง

4.2 ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมที่ทำให้เกิดการลอกเลียนวรรณกรรมหรือการป้องกันการลอกเลียนวรรณกรรม

4.3 ศึกษารูปแบบการลอกเลียนวรรณกรรมโดยการสำรวจจากผลงานทางวิชาการ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ งานวิจัยอื่น ๆ บทความทางวิชาการ ตำรา และหนังสือ

เอกสารอ้างอิง

- กัญญา บุญยเกียรติ. (2554). **การลักลอบงานวิชาการและวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียา ดวงบรรเทา. (2554). **ความเข้าใจเรื่องจริยธรรมสารสนเทศของนักศึกษาหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น**. รายงานการศึกษานิพนธ์ ๓๓.๓. (การจัดการสารสนเทศ). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ณัฐพร ศรีสติ. (2548). **ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้เข้ามาเป็นของตนเองผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (วารสารสนเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เต็มศักดิ์ ทวณิช. (2550). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ประภาส พาวินันท์. (2553ก, กรกฎาคม-กันยายน). การอ้างอิงในงานวิชาการ (1): การอ้างอิงในเนื้อหา. **วารสารรามคำแหง**. 27(3): 126-139.
- _____. (2553ข, ตุลาคม-ธันวาคม). การอ้างอิงในงานวิชาการ (2): เอกสารอ้างอิง. **วารสารรามคำแหง**. 27(4): 240-256.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พัชรี เขตต์จะเป๊ะ. (2552). **การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเองของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. (2552). **คู่มือการจัดทำวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฯ.

- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2554). **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554**. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2557, จาก <http://grad.swu.ac.th/pdf/ข้อบังคับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2554.pdf>
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สำนักหอสมุดกลาง. (2557). **โปรแกรมแนะนำเพื่อการศึกษาค้นคว้า**. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2557, จาก http://lib.swu.ac.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=216&Itemid=129
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **ศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตยสถาน**. สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2556, จาก <http://rirs3.royin.go.th/coinages/webcoinage.php>
- วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2554). **การพัฒนาความรู้ความเข้าใจเรื่องการลอกเลียนวรรณกรรมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีบนพื้นฐานผลการวิจัยสำรวจและการวิเคราะห์เอกสาร**. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2550). **รายงานการวิจัยเรื่อง จริยธรรมทางวิชาการในกระบวนการวิจัยของนิสิต ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม**. มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมฤดี หัตถาพงษ์. (2547). **การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2542). **จริยธรรมทางวิชาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิต-พัฒนบริหารศาสตร์.
- สุรงค์ โค้วตระกูล. (2554). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช; และ วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2553). **การลอกเลียนงาน**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- อัญชลี กล้าเพชร; และ จุฑารัตน์ ปานผดุง. (2553). **การอ้างอิงและการเขียนบรรณานุกรมในเอกสารทางวิชาการวารสารวิทยบริการ**. 21(3): 144-156.
- อัตลักษณ์นิสิต มศว**. (2550). กรุงเทพฯ: ยุทธศาสตร์การพัฒนาคัดเกลาภาพนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Ajzen, Icek.; & Fishbein, Martin. (1980). **Understanding Attitude and Prediction Social Behavior Process**. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Alam, Lubna Sheikh. (2004). **Is Plagiarism More Prevalent in Some Forms of Assessment Than Others?**. Retrieved December 7, 2012, from <http://www.ascilite.org.au/conferences/perth04/procs/pdf/alam.pdf>
- Baruchson-Arbib, Shifra; & Yaari, Eti. (2004, June). Printed Versus Internet Plagiarism: A Study of Students' Perception. **International Journal of Information Ethics**. 1: 1-6.
- Bloom, Benjamin S. (1967). **Taxonomy of Educational Objective Handbook I: The Cognitive Domain**. New York: McKay.
- Fa'iezah, Lilis Ummi. (2009, November). Gender Difference in Plagiarism Attitudes among Indonesian University Students in Perth Australia. **Journal of Education**. 1(2): 1-18.

-
- iParadigms Company. (2002). **Types of Plagiarism**. Retrieved March 15, 2013, from https://turnitin.com/research_site/print.html
- Korrakot Chroensook. (2006). **Perspective on Plagiarism in Academic Writing: A Survey on Graduate Students' Attitude Towards the Concept of Plagiarism**. Dissertation M.A. (Language and Communication). Bangkok: National Institute of Development Administration.
- Marshall, Stephen: & Garry, Maryanne. (2005?). **NESB and ESB Students' Attitudes and Perceptions of Plagiarism**. Retrieved March 15, 2013, from <http://www.ojs.unisa.edu.au/index.php/ijei/article/download/25/17>
- Ramzan, Muhammad: et al. (2012, July). Awareness about Plagiarism amongst University Students in Pakistan. **Higher Education**. 64(1): 73-84.
- Yamane, Taro. (1967). **Statistics: An Introductory Analysis**. 2nd ed. New York: Harper.
- Yang, Shu Ching. (2012). Attitudes and Behaviors Related to Academic Dishonesty: A Survey of Taiwanese Graduate Students. **Ethics & Behavior**. 22(3):218-237